

плувало едно клонче съ плодътъ си, което се виждало да е скоро откъснато отъ дръво то, и, най-сетнѣ видѣли дору и една тоага, която се познавала, че е минала прѣзъ човѣшка рѣка. Пакъ зели всички да гледатъ напрѣдъ и всакому се искало той да види най-напрѣдъ земя.

Колумбъ стоалъ цѣла ноштъ на покривътъ безъ да си отведе очити отъ западъ; той усѣшталъ, че повече отъ единъ день не ште да може да удържи людие ти си въ покорность: оште единъ день, и кроежътъ му прѣзъ цѣлий животъ ште се растури за всакога! Тутаки, около часътъ петъ прѣзъ ноштъта, Колумбъ съгледалъ, че отдалече свѣти огнь. Коробначеликътъ се боалъ да не би пакъ да се излъже, та повикалъ едного отъ дружина та си да види и той; другарътъ му видѣлъ, че наистина свѣти огнь. Нъ и двамата си мълчали, заштото огньтъ то се виждалъ, то се изгубвалъ. Коробначеликътъ, като се боалъ и надѣвалъ, сѣдѣлъ та гледалъ на огньтъ до часътъ деветъ утринъта, доклѣ най-сетнѣ топътъ изгърмѣлъ отъ единъ корабъ и обадилъ, че се видѣла земя; и наистина, тоа пътъ се видѣла земя: брѣгътъ, който се виждалъ добрѣ, не билъ далече, едва имало до него двѣ морски мили.

Така извършилъ Колумбъ голѣмото си прѣдприятие и извадилъ на явѣ тайната, която много врѣме крила океанътъ. Мъчтаннето на Колумба най-сетнѣ се осъществило и той добилъ голѣма слава, която ште трае до-вѣка.

Утринъта, на 12-й октоврий 1492 година, Колумбъ видѣлъ Новий Свѣтъ. Прѣдъ испанци ти се исправилъ единъ голѣмъ и хубавъ островъ, който билъ много зеленъ и обраснатъ съ дрѣвета: виждалъ се като една голѣма и хубава градина. Нъ, при всичкото диво богатство на природата, на островътъ пакъ имало людие. Тии дотърчали на брѣгътъ и съ голѣмо чудение и страхъ гледали корабити, што се приближавали. Колумбъ заповѣдалъ да хвърлетъ котви и да пустнатъ вреници; послѣ, облѣченъ въ пурпурова дрѣха, самъ зелъ въ рѣка кралекий прѣпорець и се качилъ на една вреница съ обрѣжени дружина.

Испанци ти, кога доближили до брѣгътъ, не можили да се начудетъ на голѣмата гора, която расте въ горештий климатъ много богато; дрѣветата имали много хубавъ цвѣтъ и плодъ, които испанци ти не били виждали. Чистий и приатний въздухъ и голѣмата бистрота на морие то правили всичката таа картина много прѣлестна, та чувствителната душа на Колумба много се